

La Argeş

Mateiu Ion Caragiale

Desprins din stemă parcă, spre depărtări senine,
Un corb bătrân şi-ntinde puternic negrul zbor,
Şi-n liniştea adâncă, din când în când uşor,
Din ulmi cad frunze moarte rotind în clipe line.

Dar, ca odinioară, de ce azi nu mai vine
Domniţa să privească, din 'naltul foisor,
Cum soarele-asfinţeşte, împurpurând de dor
Zăvoaiete umbroase de-o tristă vrajă pline,

Când se oglinde-n ape murindele văpăi,
Şi blând văzduhul cerne cenuşă peste văi -
De ce nu mai răsare zâmbind în faptul serii?

- Nu, căci de mult ea doarme în ruinatul schit
De taină-îmbălsămată şi florile uitării
Îi troienesc posace mormântul părăsit.1912